

Ünneplő Gyülekezet!

Egy testvérünk imádsága és a Berek-dalkör adventi-karácsonyi énekei megrendítően segítettek minket abban, hogy adventkor, az Úr eljövételének ünnepén várjuk szívünkbe a Megváltót, Jézust.

Bizony, nagyon várjuk Isten eljövételét, mert az ő közelsége mindannyiunk üdvösségének záloga. Senki és semmi nem pótolhatja Istent, az ő érkezését. Ebben a rendetlen világban, ahol a több, mint 8 milliárd embernek oly nehéz számon tartottnak és szeretettnak lenni, csodálatos örömhír, hogy hit által az isteni rendben Isten megbecsült, szeretett gyermekeinek láthatjuk magunkat, és ez a hit nem vakhit, hanem tiszta látás.

Ezt a csodát ünnepeljük minden évben karácsonykor, hogy Isten Jézus által közénk jött. Adventkor pedig arra készülünk, hogy ez az ő érkezése ne hiábavaló legyen. Miért? Lehet hiábavaló Jézus születése? Sajnos igen. De hát hogyan lehet hiábavaló az ő közénk érkezése?

Egyfelől úgy, ha nem szállunk magunkba, mint a tékozló fiú, aki az atyjától távol arra a döntésre jutott, hogy haza megy és megvallja bűneit.

És aztán tudjuk, hogy hazament valóban, de az ő apja már messziről meglátta és elé futott. A mennyei Atyánk is úgy szeret minket, hogy amikor hazavár, akkor vár és elénk jön. Mit jön. Szalad. Soha nem felejt el a tékozló fiú ezt, hogy az ő apja elé futott és megölelte, csókolgatta. Mi sem felejthetjük el a megtérésünknel, hogy Isten hogyan sietett felénk. De szeretném hangsúlyozni: az apa csak ahhoz a tékozló fiúhoz tudott futni, aki előbb magába szállt és életútján megtért az atyja felé. Ha a fiú nem száll magába, nem változik az ő addigi önző és felelőtlen logikája, és nem indul el valamilyen konkrét életút-járással az ő apja felé, akkor hiába várja az apa a fiút. Ez tehát minden advent első üzenete, hogy magunkba kell szállnunk, változnunk kell elménk megújulása által és Isten felé kell lépünk. És akkor majd meglátjuk, hogy már ő is régóta felénk tart, nagy örömmel.

A másik dolog, aminél hiábavaló lehet az adventi Jézus-várásunk, ha a tékozló fiú bátyjához hasonlóan a hozzánk kijövő Istennél a magunk igazát hajtogatjuk és értékünket az emberekkel való összehasonlítgatástól tesszük függővé. Az idősebbik testvér ott van az apa mellett, mégis kiderül, hogy a féltékenysége akkora, hogy durcásan nem csak az öccsétől, hanem még az apjától is elszigetelődik. Ám az apa itt is utána megy a fiának, akár csak annak öccsénél. Itt is ölelésre tárt a karja, de hiába. A fiú, ha el nem engedi igazságérzetét, akkor nem fog neki semmit jelenteni apja eljövetele. Tovább gondolva ezt a példázatot ebből az következik, hogy aki a maga lelki békéjét azzal az igazságérzettel akarja megtartani, hogy ő jobb, mint mások, az soha nem fog tudni igazán abba az ölelésbe belesimulni, ahol a nála összehasonlíthatatlanul jobb mennyei atyja kebelén otthon lehet. Aki mások fölött érzi csak magát biztonságban, az nem élheti át azt az örömet, hogy Isten bűnös, de szeretett gyermekeként ez az ölelés felemel. Nem mások fölé. Hanem Istenhez.

Testvéreim! Az egyik esetben az Isten nélküliségből kell megtérni. Abból, hogy nélküle is tudja az ember, hogy hogyan éljen, sőt az mindenre elégséges. Hát nem. De aki hit által igent mond az Istenre, az meglepve láthatja, hogy Isten tárt karokkal rohan felé. Elébe megy.

Aki pedig Isten mellett éli az életét, az ő közelében, de nem ápolja a vele való kapcsolatot, hanem a helyett a rendesség göggyével kivagyiskodik, az szintén lemaradhat arról a lehetőségről, hogy Istennel legyen boldog. De aki hit által igent mond Isten szeretetre épülő rendjére, az döbbenet láthatja, hogy Isten annyira szereti, hogy tárt karokkal rohan felé. Utána megy.

Testvéreim! Van, akinek Isten elébe megy, van, akinek utána megy. Advent bő 3 hete azt segíti, hogy így, vagy úgy: létrejöjjön a nagy találkozás. Így legyen ma is. Ámen.